

دکردن زندگی

نمایش درمانی؛ دوری از من و رسیدن به ما است، یک وحدت در رویه و راهی برای روشمند کردن زندگی است

می شود. در دراماترپی این بازی‌ها از زمان پیش از تولد آغاز می‌شود، که ما از آن با تمام بازی‌های متصله یاد می‌کنیم، از همان زمانی که تمام تحرکات و اتفاقاتی که برای مادر می‌افتد، روی کودک او هم تاثیر می‌گذارد. بعد از تولد بازی‌های منقصله انسان آغاز می‌شود، کودک از زمان تولد با اولین لمس اکسیژن گرم می‌کند، و از تباطات او با جهان شکل می‌گیرد و کم‌کم دنیای نمایشی اطرافش را با قانون‌های جاری خواتش می‌کند. جالب است بدانید که در علم دراماترپی زبان که در حال حاضر به عنوان مهم‌ترین ابزار ارتباطی است، عنصری برای عدم ارتباط قلمداد می‌شود، چون پیش از زبان کلامی، ما با زبان حرکت و زبان بدن ارتباط برقرار کرده‌ایم. همان‌طور که از قدمی می‌دانستند که عمل به تکلم مقدم است، و تکلم عمل سمبولیک حرکات است. بشر اولیه عادت داشته که هیجانات و ناراحتی‌های روانی خود را به صورت حرکات نشان دهد و موضوع تکلم در سیر تکاملی موجود انسانی بعداً ظاهر شده است. انسان اولیه بدوی هیجانات و خشم خود را با ضرب و جرح و قتل و باخوشحالی ظهري به طرف مقابل نشان می‌داد، و کمتر صحبت می‌نمود، در ملل بدوی آداب و رسوم اجتماعی و مذهبی بیشتر با حرکات دسته‌جمعی توأم بوده در آن زمان نیز کمابیش متوجه شده بودند که نمایش مطالب دراماتیک، اثر درمانی و آرام‌بخشی دارد.

با توجه به تجربه‌ای که شما در حوزه نمایش درمانی با مراکز درمانی و بازی‌پروزی و آموزشی داشته‌اید، فکر می‌کنید کلینیک‌های دراماترپی در انجام این متد موفق‌ترند یا مراکز سازمان یافته دولتی؟

عموماً نمایش درمانی، در مراکز خصوصی کار کرد دارد که وظیفه ذاتی آن‌ها مراقبت‌های درمانی است، اما از آن‌جا که دراماترپی روشی است که به عنوان پیشگیری هم از آن استفاده می‌شود، در مراکز آموزشی هم بسیار مورد استفاده قرار می‌گیرد. دراماترپی هنری میان رشته‌ای از اختلاط هنر تئاتر و علم روانشناسی است که در پیشگیری، در مان و مراقبت مورد استفاده قرار می‌گیرد، و در مراکز اصلاح و تربیت، مراکز توانبخشی و بازی‌پروزی، زندان‌ها و سر بازخانه‌ها و در واقع هر جایی که گروه‌ها و جماعت انسانی حضور دارند دراماترپی می‌تواند موثر عمل کند. با این تصور که توسط فردی که در دراماترپی تخصص لازم دارد هدایت شود، نه به این شکل که در حال حاضر می‌بینیم هر فردی که نمایشی را با گروهی از افراد معلول و یا... کار کرده‌اند نمایش درمانی می‌دانند، در واقع آن‌ها تئاتر کل می‌کنند، که ممکن است، و جوهی از در مان هم در حین اجرا اتفاق بیفتد.

در دراماترپی ما نقش خود شخص را ترسیم می‌کنیم. افرادی که در ارائه نقش فردی خود دچار مشکل هستند که این نقش مانند همان فواین درام می‌تواند، ناشی از مشکل شخص با خود، با خانواده، با اطرافیان یا جامعه باشد. نمایش درمانی، رویکردی فرافردی و فرانشخصیتی است که به انسان کمک می‌کند تا آن‌چه را که در ناخودآگاهی پنهان مانده و او را دچار مسئله کرده است، به خود آگاه و آگاهی برساند.

چگونه می‌توان فعالیت در این رشته را گسترش داد؟

زمانی که به درک بهتری از درمان برسیم، زمانی که از من بودن‌ها فاصله گرفته و به مابودن توجه کنیم، و احساس کنیم که ما در قبال خود، دیگران و برودگار مان مسئول هستیم، جامعه‌ای که حس مسئولیت به دیگری را ندارد و می‌خواهد تصمیم‌های خود را به دیگران تعمیم بدهد و به زوال است.

آیا مدیران و مسئولین تصمیم‌گیرنده در این بخش، برای جانمایی نمایش درمانی در ایران با شما همکاری‌های لازم را داشته‌اند؟

خبر متأسفانه مدیران هنوز با بذورش این مسئله دچار مشکل هستند، و با توجه به تجربه‌ای که داشتیم، ترجیح می‌دهم در این زمینه هیچ توصیه‌ای برای مدیران نداشته باشیم.

جمله آخر

دراماترپی؛ دوری از من و رسیدن به ما است، یک وحدت در رویه و راهی برای روشمند کردن زندگی است، راهی برای تک‌محور نبودن و در نهایت رسیدن به دیدگاه‌های جمعی و انسانی است.

نمی‌تواند تنها با تکیه بر علم خود، مدعی درمان با متدهای نمایشی باشد. در واقع دراماترپی یک درمان چندرشته‌ای و فرافردی است.

دراماترپی چه کمکی به افراد می‌کند؟

به انسان یاد می‌دهد که خودش به تنهایی کافی است تا اجازه دهد، خلایق در توک انگشتانش بروز کند. و فرصتی برای بروز استعدادهای ذاتی خود داشته باشد. کسانی که در دوره دراماترپی شرکت می‌کنند، نقش خود را در متن زندگی پیدا می‌کنند و به مدد آن روابط خود را با دیگران درک کرده و تنظیم می‌کنند. و مفهوم آموزش و ارتباط با جهان برامون به خصوص با فرزندان‌شان یا محوریت تقابل‌های از جنس بازی و داستان می‌شود.

چه سببش بیشترین تقابل و بذورش را در تاثیر بذوری در این روش هنری از درمان را دارند؟

به باور من از همان زمان، که بازی برای انسان محسوس

رفتار دانش آموزان حس شده است. کار دراماترپیست، در مرحله اول تشخیص مسئله فرد مراجع است، که این تشخیص بر مبنای خوداظهاری خود فرد و اطرافیان برای درمانگر مبرز می‌شود، در ادامه تیم درمان، تشکیل و برای درمان وارد میدان عمل می‌شوند. تنها بعد از گذشت این مراحل است که بروتکل نمایش درمانی را می‌توان اجرا کرد. که معمولاً به‌طور میانگین، شامل ۱۴ تا ۱۶ جلسه است که طی آن، فرد به رفع باکاهش مسئله خود می‌رسد. ما می‌دانیم که همه هنرها، جریانات تاثیر و تاثیر را در خود دارند، که در طی آن فرد به آگاهی می‌رسد، و ثمره آن آگاهی را می‌توان در زندگی فرد دنبال کرد، اما وقتی سخن از نمایش درمانی به میان می‌آید، مسئله تشخیص و رفع آن به صورت تخصصی با متدهای نمایشی که مخصوص خود فرد است طرح می‌شود و انجام این کار تنها از یک دراماترپیست است که دوره و آموزش‌های لازم را در این حوزه داشته برمی‌آید، به این معنی که هنرمندان تئاتر حتی با سابقه‌های طولانی، نمی‌توانند مدعی شوند که، با اجرای یک نمایش، به درمان رسیده‌اند، همان‌طور که یک روانشناس هم